

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5496/2022
18.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћник Наталија Ђоровић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, ГГ и ДД, као правних следбеника иза пок. ЂЂ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Јована Добријевић, адвокат из ... и ЕЕ из ..., село ..., одлучујући о ревизијама тужених ББ, ВВ, ГГ и ДД изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5370/18 од 11.02.2021. године, у седници већа одржаној 18.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених ББ, ВВ, ГГ и ДД, изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5370/18 од 11.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 20387/11 од 21.12.2017. године, првим ставом изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Другог основног суда у Београду. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужилац власник породичне стабмене зграде у ул. ... бр. ... изграђене на кат.парц.бр. .../... КО ..., уписане у лист непокретности број ... КО ..., као објекат изграђен без дозволе, као и власник кат.парц.бр. .../... КО ..., уписане у лист непокретности број ... КО ..., све са 4445/10000 идеалних делова, што су тужени дужни признати и трпети и дозволити упис у Катастру непокретности када се за то буду стекли услови, те омогућити тужиоцу супосед наведених непокретности, сагласно уписаном праву власништва. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је тужилац власник породичне стамбене зграде у улици ... број ..., изграђене на кат.парц.бр. .../... КО ..., уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., као објекат изграђен без дозволе, као и власник кат.парц.бр. .../... КО ..., уписане у лист непокретности бр. ... КО ..., у делу разлике од досуђених 4445/10000 идеалних делова, до тражених 2/3 идеалних делова (6667/10000 идеалних делова), односно за 2222/10000 идеалних делова наведених непокретности, и да су тужени то дужни признати и трпети упис у Катастру непокретности када се за то буду стекли услови и омогућити тужиоцу супосед у овом делу наведених непокретности. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 168.504,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5370/18 од 11.02.2021. године, првим ставом изреке, одбачена је жалба тужиоца као неблаговремена. Другим ставом изреке, одбијене су као неосноване жалбе прво, друго, треће и четврто тужених и жалба тужене ГГ и првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртном изреке је потврђена. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ, ВВ, ГГ и ДД су благовремено изјавили ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, и то према одредби члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који је у ревизији погрешно означен као члан 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20).

Тужилац је поднео одговор на ревизије.

Апелациони суд у Београду решењем РЗ 17/21 од 07.10.2021. године, није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизијама прво и друго тужених и треће и четврто тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5370/18 од 11.02.2021. године.

Одредбом члана 395. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Из наведеног произлази да Врховни касациони суд може прихватити одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, под условом да је такво одлучивање предложио апелациони суд, што у конкретној ситуацији није случај.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. С обзиром да је у конкретном случају поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП, примењују се одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), која се односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења

тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

Тужба ради утврђења права својине поднета је 21.07.2008. године, као вредност предмета спора у тужби је означен износ од 100.000,00 динара, а на рочишту за главну расправу од 15.10.2008. године утврђена је вредност предмета спора од 1.600.000,00 динара. Наведени износ представља динарску противвредност од 20.428,75 евра (на дан подношења тужбе 1 евро је вредео 78,3210 динара). Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 11.02.2021. године, дакле после ступања на снагу новела Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 55/14).

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору који се односи на неновчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић